

SOAP

Nieuwe relatie, einde alimentatie? Dat hoeft niet zo te zijn. Zolang er niet wordt samengewoond en er geen sprake is van het voeren van een gezamenlijke huishouding, komt er geen einde aan de verplichting. Anders wel! Wanneer zal een vrouw de stap tot samenwonen zetten en is de man dan van zijn alimentatieverplichting af?

Iedereen kent wel de verhalen over partneralimentatie. 'Ze kleedt me uit' of 'hij kan wel met zijn nieuwe vriendin op wintersport, terwijl ik het hier mee moet doen'. Soms zou je er soapseries over kunnen schrijven, toch gaat het hier over een heel serieus onderwerp. Na de ontbinding van het huwelijk zijn ex-echtgenoten onderhoudsplichtig jegens elkaar. De hoogte van de eventuele bijdrage wordt aan de ene kant bepaald door de behoefte (wat heb je nodig, gerelateerd aan de zogenaamde welstand tijdens het huwelijk) en aan de andere kant door de draagkracht (wat kun je betalen?).

Over de behoefte kan een heel epistel worden geschreven. Dit geldt overigens ook voor de draagkracht. Dat doe ik nu niet, omdat ik iets anders wil belichten. Alimentatie kan door de rechter worden vastgesteld. Ook is het mogelijk samen afspraken te maken die worden vastgelegd in een overeenkomst. Staat de hoogte eenmaal vast, dan geeft dit vaak relatief rust. De onrust begint weer als de vrouw omgang met een nieuwe partner krijgt. Zij doen samen boodschappen, gaan op vakantie en worden regelmatig samen gezien. Nu ook in de wet staat dat er een einde komt aan partneralimentatie als de ontvanger kort gezegd gaat samenwonen, wordt het van belang vast te stellen of de vrouw samenwoont.

Waar ligt de grens? In geval van hertrouwen of het aangaan van een geregistreerd partnerschap bestaat er geen discussie. Bij samenwonen moeten we de relatie onder de loep nemen. Bijvoorbeeld door te kijken naar de duurzaamheid van de samenleving. Of is er sprake is van een gemeenschappelijke slaapkamer en of wordt er een gezamenlijke huishouding gevoerd.

Het voor beide betrokkenen onwenselijke gevolg van de wet is dat de man de vrouw in de gaten zal houden. Alles wordt in het werk gesteld om bewijs te vergaren. Zelfs detectivebureaus worden ingeschakeld. De man heeft één belang: een einde aan zijn verplichting. De vrouw heeft haar belang: zij zal de definitieve stap naar samenwonen niet durven zetten omdat haar inkomen op het spel staat. Zij verliest immers haar alimentatie. Als de nieuwe relatie misloopt, eindigt ze met lege handen.

Het is mogelijk om in onderling overleg afspraken te maken over de gevolgen van een echtscheiding. Over samenwonen, verval en herleven van alimentatie mogen schriftelijk afspraken worden gemaakt die afwijken van de wet. Van deze mogelijkheid wordt in mijn praktijk de laatste tijd steeds vaker gebruik gemaakt. In het convenant wordt dan bijvoorbeeld opgenomen dat het recht op alimentatie van de vrouw tijdelijk - tijdens de samenwoning wordt opgeschort - maar dat het recht herleeft als de samenwoning binnen een bepaalde termijn eindigt. Ook kan worden opgenomen hoe vaak de vrouw van deze regeling gebruik mag maken. Als voorwaarde wordt doorgaans gesteld dat zij voorafgaand aan het samenwonen dit schriftelijk aan de man meldt.

Het voordeel voor beide partijen is duidelijk. Zij kan open zijn over haar nieuwe relatie en als het goed gaat, is hij van zijn verplichting af.

Margriet Schutte

Advocaat & scheidingsbemiddelaar Dorhout advocaten
www.dorhout.nl